

Nedelja, 24. maj 2015.

Rak, to je dobra početna reč, premda nije odmah izrečena, ne prebrzo, mada ne mislim da su je lekari izbegavali. Štaviše, ja sam bio taj koji je, s neskrivenom vedrinom, postavio to pitanje. Pomalo na način kako je to predstavljeno u knjizi o Kornelu Eštiju, u tom tekstu prepustio sam se fantazijama u vezi sa Sebenijevom bolesti. Ulivao ih u umetničku formu. Neću sad da proveravam, ostavio bih to za kasnije, ali me baš zanima koliko na to nalikuju moje sadašnje reakcije. Krajem aprila javio se neki blagi bol, koliko se sećam, pod desnim rebrom. Ili levim? Nisam tome pridavao naročit značaj. Ustanovljeno je da je reč o raku pankreasa, s metastazom na jetri. Ali sam i jesenas osetio neki oštar bol. Tada sam obratio pažnju na te bolove, počeo sam da pravim i beleške. Čak sam zapisao i reč gušterača, istina, manje-više slučajno, to jest bezazleno. Pri ruci uvek imam neke ceduljice kako bih bilo kad bilo šta mogao da pribeležim, iako nisam (pravi) pisac dnevnika. Pisac dnevnika želi da kontroliše vreme, njegova je namera da fiksira dan u njegovoj potpunosti. A mene bi na to ponukala samo nevolja. To se već dogodilo i u slučaju *Ispravljenog izdanja*. Pokušavao sam, pokušavam i sad da stanem nevolji na rep. I da je upregnem u jaram rečenica. Jaram rečenica – pa... iz ovakvih sklopova se i vidi da je nevolja velika.

Neću da se prepustim, dakle, fantazijama, ali neću ni sputavati imaginaciju. Moraću da prelistam i Devečerijevu knjigu. Prednosti otvaranja abdomena. Juče sam je tražio, ali nisam mogao da je nađem. Možda Herndorf, i on ima jednu takvu, samrtničku knjigu. I Brodki. Harold Brodki: *Die Geschichte meines Todes*. Ne kao da sam ja na samrti, ili da mi je tako nešto najavljeno. Ništa još nije najavljeno.

Utorak, 2. jun 2015.

Od srede do nedelje u Berlinu. Hteo sam, i nadao sam se da ću neprekidno praviti beleške, pisati ovaj dnevnik, ali ni redak jedini nisam napisao. Samo sam se muvao, onamo-ovamo. Jedno večer kod Glauka u Šlos Belvi, na temu prevođenja. Padede s Terezijom Mora, pod inteligentnim udarcima biča ukrotiteljke Denis Šek.

Trebalo bi da se držim teme, da se prilepim za svoju gušteraču. Situacija je iritantno slična onoj sa Ispravljenim izdanjem, i tamo i ovde suočavam se s tim razdražujućim, nametnutim realizmom. Kao da samo to ima legitimitet, i kao da je dozvoljeno jedino ono što *stvarno* (kurziv!) jeste, štaviše – kao da je samo to i zanimljivo. Stvarnost kao estetičko merilo – ko je još čuo za tako nešto?

Sad sam razgovarao sa doktoricom D, koja je, može se reći, neočekivano postala moja internistkinja, inače već godinama nadgleda ove moje andrmolje

za razređivanje krvi. Naočita, stroga žena. Hteo sam da joj kažem ono što sam do sada doznao. Međutim, već je bila informisana, znala je, dakle, sve ono što sam ja do sada doznao. Jedino je možda to sve znala drugačije, i bolje razumela. Ja sam te stvari prilično sporo shvatao. Odnosno, sporo shvatam.

Gledam tu moju čuvenu ontološku vedrinu (izraz Mikloša Meselja). Ne vidim za sada da je napadnuta. Ni kad sam ja, bar za sada, u pitanju. Mnogo je ovih „za sada” – oprezan sam ja raskalašnik. Na početku sam kraja, mogao bih da se pravim šaljivčina. (Klovnovi, piše Ursula Merc, koju jako volim, povodom verzije s mačevanjem; nije mi baš prijalo.)

Pokušao bih istrajati na tome da, za razliku od dosadašnje prakse, ne prepisujem ove beleške, niti ih naknadno uređujem, nego da ih ostavim ovakve, polunakostrešene. To zavisi i od toga ko će ih prekućavati. Budem li to ja, sigurno ću se zapetljati, postupiću sa njima kao što se postupa s jednim tekstom. A do tada: pišem pesma, pa kako naiđe.

Znak, da ga nazovemo znakom, premda nisam mislio da je to znak bilo čega, prvi znak zapazio sam pre mesec dana (onaj jesenji sam sasvim zaboravio), 2. maja sam zabeležio u svoj notes: stomak, malko povišena temperatura, ležao čitav dan. (Na ovo kažem da to nije dnevnik. To je samo podsetnik. Dnevnik ne podseća, nego predočava.) Prijalo mi je celodnevno ležanje, uz to ni mamu nije trebalo da prevarim nateravši stubac žive sa 37,2 na 38, mogu i bez toga da

ostanem u krevetu. Bio sam već skoro trideset pet godina sam sebi mama, bar kad je u pitanju odobravanje ovakvih stvari. I kao takav, nisam naročito popustljiv, ali sam ipak u stanju da se sažalim na sebe. Kao što je i moja stvarna mama umela. „Ali pored sličnosti, ima i drugih razlika.”

Naprasno se odlučivši, istrčao sam sa sveskom iz sobe, nameran da naglas pročitam do tada napisano. Ta želja da pokažem živa je već desetlećima. Tekst je tekst, uzalud tzv. lična priznanja, izveštaji, sve to postoji samo kao tekst, samo tako može da bude primljeno k znanju; nad ovim sam razmislio: to nije sasvim tačno, ponekad iza ili ispod nespretnih (amaterskih) ili već nekontrolisanih formulacija (blizina smrti) mogu da se kriju važne poruke, obaveštenja o životu i životima, konačnostima i beskonačnostima.

Dakle, po svom običaju, sjurio bih se dole, navalio na Giti da smesta čuje kakav je tekst, mada sam hteo da čujem samo da li je dobar. A ne samo da kaže da je dobar. Ali zaspala je, ležala je na većoj sofi, pokrivena onom crvenom, pletenom kreacijom, posmatrao sam njeno lice, nije pokazivalo opuštenost odmarnja, već nešto teško. Možda još ne moju težinu, nego samo... ni sam ne znam, možda smo samo ostarili, i onda je potrebno kratko popodneвно spavanje. Savladalo ju je revnovanje, šali se mađarski jezik. Tiho sam se išunjao.

Izašao sam u baštu. Giti se juče opet sporečkala s komšijom. Neću ulaziti u detalje, nikad me to nije uistinu ni zanimalo, a sad pogotovo ne. Nikad se nisam „u ovom predmetu” ponašao naročito muški. Zagson.

Sreda, 3. jun 2015.

Hteo sam neizostavno da opišem ove početke pre današnjih konsultacija (razgovora), ali i juče, i danas, i jutros, vreme je iscurilo, kao što odnedavno obično čini. Nisam se još vratio nekadašnjem tempu rada. Moram da krenem u institut, u Plavu kuglu. Pa me je i strepnja obuzela. Strah, uzbuđenje. Kakve ću odluke morati da donesem? Od one moje juče pominjane ontološke vedrine sad ne samo da nema ni traga, već nema relevancije. Dakle, ako je nema, nema; ako je pak ima, nije ni to od nekakvog značaja. I, naravno, uobičajeno: da li da se uzdržavam od ovakvih dosetki kao što je onkološka vedrina?

Trema, kao pred neki ispit. Kao pred nastup. Uručivanje nagrade. Veliki Onkološki Orden Reda Podželudačne Žlezde. Do sada je Veliki Ordinarni Dupeglavi Orden bio prihvatljiva šala. Stani. Moram da krenem.

Stigao sam. Imam zakazan termin u podne, sad je jedanaest sati. Redni broj mi je sedamdeset sedam. Hodnik. Sad je izašla jedna žena, ima oko pedeset godina. Govori u vazduh, svima, ili svojoj poznanici ili neznancu koji sedi pored mene. Zaprepastila sam se. Još godinu dana treba da primam ovo govno. Mislila sam da je s ovim kraj, i da ću u julu na letovanje.

Pišem ono što čujem. Da li sad treba sve da zabeležim? I šta je sve? To je ponajviše zastrašujuće pitanje pisca dnevnika, pitanje na koje odgovora nema.

Maločas, na dvorištu jedan radnik vikne za kolegom, taj se okrene i iskrevelji: čujem glas, čoveka ne vidim. Kad posle nekoliko koraka stignem do njih, i ja se iskežim i kažem: Glas čujem, čoveka ne vidim? Klimaju glavom, jeste, tako je ispalo. Dobro raspoloženi tipovi na zemlji zlovolje. To vam je dobro, kupujem, kažem im. Ne razumeju baš, ali misle da sam, u suštini, ja – u redu.

Kao da sam krivac. Osećam taj pritisak na srcu i u stomaku. I da li je onda sad ovo poslednji sud? Prilično otrcano osećanje. Ni reminiscencije na Kafku ne čine ga boljim. Svejedno, šta je, tu je. Sedim na prenatrpanom hodniku s ostalim osuđennicima. A to me podseti na čistilište; pretpostavljam, zbog čekanja.

Možda bih posle jedan ipak mogao da pokucam na vrata, nisu svi imali zakazan termin. Sad bi trebalo obratiti pažnju, sećati se šta je bilo, šta i kako predstaviti. Uzbudujem se, imam osećaj da ću *sad* nešto upropastiti. Kako bih sad rado bio dete – u dobar čas! – kojem će mudri, sveznajući odrasli reći šta treba da učini, ujedno ga i umiriti rečima da se neće desiti ništa rđavo, da nema ničeg lošeg u svemu. Mada ja osećam da je zlo, i sad ću saznati koliko je to zlo veliko. Koliko i kakvo.

A dotle ću razgovarati, onako kako bolesni pensioneri obično razgovaraju. Od 2009. godine rak debelog creva, sedamdeset pet tretmana, odsad više nema infuzija, samo tablete – to sam uspeo da saznam. Toliko da izvučem.